

Arrest

nr. 104854 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 bij faxpost heeft ingediend om de nietigverklaring alsook de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van de beslissing van 6 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 juni 2013.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 juni 2013 om 11 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 juli 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Op 20 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en beslissing tot terugleiding (bijlage 26bis).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 februari 2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing instelde, wordt door de Raad van State verworpen bij arrest nr. 200.591 van 8 februari 2010.

Op 13 maart 2006 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9.3 (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken neemt op 11 oktober 2007 een beslissing waarbij de aanvraag dd. 13 maart 2006 onontvankelijk wordt verklaard en waarbij tevens wordt beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 februari 2010.

Op 6 februari 2008 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt verder aangevuld op 11 december 2009. Op 7 november 2011 neemt de gemachtigde van de minister voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij deze aanvraag van 6 februari 2008 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing blijkt niet aan de verzoeker te zijn in kennis gebracht.

Op 17 december 2010 dient de verzoeker bij de burgemeester van de stad Antwerpen een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De burgemeester van de stad Antwerpen neemt op 17 januari 2012 een beslissing houdende niet-inoverwegingname van de verblijfsaanvraag dd. 17 december 2010 (bijlage 2).

Op 2 maart 2012 verzoekt de heer J.R., afdelingschef Dienst Asiel en dienst Regularisatie van de stad Antwerpen, de Dienst Vreemdelingenzaken om het attest van niet-inoverwegingname van de verzoeker (bijlage 2) als nietig te beschouwen.

Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 6 juni 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, D(...) V(...), attaché, wordt aan de persoon die verklaart zich N(...), G(...) te noemen, geboren te Sovetashen op (...), en welke verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

☒ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

☒ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.

Is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfsituatie, zodat een gedwongen terugkeer noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Gezien betrokkene verblijft in België zonder gekend adres – een aanduiding van een verplichte verblijfplaats niet kan uitgevoerd worden – is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Ten aanzien van de vasthouding met het oog op verwijdering

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit artikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 29, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

Voor zover de verzoeker zich met onderhavige vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van bovenvermelde bepalingen enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad dient derhalve samen met de verwerende partij in de nota met opmerkingen vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre tevens de maatregel tot vrijheidsberoving wordt aangevochten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.2 Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten

In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van niet-ontvankelijkheid van de vordering op wegens het ontbreken van het wettelijk vereiste belang. Zij wijst er onder meer op dat het thans bestreden bevel een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan de verzoeker reeds op 3 februari 2010 het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten en dit bevel bij gebrek aan beroep hiertegen definitief en uitvoerbaar is. De verwerende partij wijst er vervolgens op dat de verzoeker geen schending aanvoert van enige hogere rechtsnorm die zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten zou verzetten en concludeert dat de vernietiging van de bestreden beslissing aan de verzoeker geen nut kan opleveren zodat de vordering onontvankelijk is bij gebrek aan belang.

In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of belang.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat jegens de verzoeker reeds op 11 juli 2007 een beslissing werd getroffen houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 3 februari 2010, onder de vorm van een bijlage 13 – model B. De motivering van dit bevel luidde: *“De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”*

Zowel de bestreden beslissing als het bevel betekend op 3 februari 2010 verwijzen derhalve naar de toepassing van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en hebben betrekking op de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen. Uit de voorliggende gegevens blijkt niet dat de verzoeker gevolg heeft gegeven aan het op 3 februari 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt bovendien vast dat de gemachtigde van de minister van Binnenlandse zaken op 20 december 2005 jegens de verzoeker een beslissing heeft genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker diende een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, die vervolgens op 7 februari 2006 een beslissing nam tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 20 december 2005 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ten gevolge van deze bevestigende beslissing, herleeft het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005 en wordt het uitvoerbaar (cf. RvS 18 maart 2005, nr. 142.376). Nu de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de genoemde bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft verworpen bij arrest nr. 200.591 van 8 februari 2010 is het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005 ook definitief. Hiermee geconfronteerd ter terechtzitting, erkent de verzoekende partij dat geen gevolg werd gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005. Dienvolgens stelt de Raad vast dat ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005 ten allen tijde ten uitvoer kan worden gelegd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan de verzoeker werd reeds op 3 februari 2010 een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betwist dit gegeven niet. Noch uit het administratief dossier, noch uit de database van de bij de Raad ingediende beroepen blijkt dat bij de verzoeker een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen het op 3 februari 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten. De termijn om dat alsnog te doen is inmiddels ruimschoots verstreken, zodat het voormelde bevel definitief is. Het blijkt evenmin dat de verzoeker gevolg heeft gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoeker gebod om het Schengengrondgebied te verlaten tegen uiterlijk 3 maart 2010. Door het definitief karakter van het op 3 februari 2010 betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het gebrek aan enig verkregen verblijfsrecht sedertdien kan het voormelde bevel actueel nog steeds worden uitgevoerd. Bovendien valt de verzoeker ook onder de gelding van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005, dat eveneens definitief en uitvoerbaar is.

In het onderhavige verzoekschrift licht de verzoeker niet toe waarin zijn belang bij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en het beroep tot nietigverklaring bestaat. Ter terechtzitting merkt de raadsman van de verzoekende partij op dat de verzoeker op 17 december 2010, in antwoord op een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 10 november 2011, bij de burgemeester van de stad Antwerpen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Hij stelt dat uit de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken en zijn verblijfsaanvraag van 17 december 2010 blijkt dat deze aanvraag moet worden beschouwd als een aanvraag waarop de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet van toepassing is. De verzoekende partij wijst er tevens op dat de instructie van 19 juli 2009 de garantie inhield dat de vreemdeling die een verblijfsaanvraag heeft ingediend volgens deze instructie geen bevel om het grondgebied te verlaten zou krijgen en dat deze het antwoord op de verblijfsaanvraag kon afwachten in België zonder op gedwongen wijze te worden verwijderd. De verzoekende partij meent dat alle vorige bevelen om het grondgebied te verlaten vervallen door het indienen van de verblijfsaanvraag in toepassing van de instructie van 19 juli 2009, zodat er thans geen sprake is van een herhaald bevel. De raadsman van de verzoeker stelt tevens dat er nog geen beslissing werd genomen inzake de verblijfsaanvraag van 17 december 2010 en meent dat aan de verzoeker in die omstandigheden geen bevel om het grondgebied te verlaten kon worden gegeven.

Vooreerst dient te worden geduïd dat de genoemde instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Er dient bovendien te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Gelet op de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 wordt deze instructie dan ook geacht nooit te hebben bestaan zodat de verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2010 diende te worden beoordeeld op grond van reeds vernietigde en dus onbestaande instructie. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2010 hem de garantie bood om niet uit het Rijk te worden verwijderd. De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat de voornoemde bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet zouden zijn opgeheven. Dergelijke opheffing blijkt alleszins niet uit de stukken van het administratief dossier.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat er nog geen beslissing werd genomen inzake zijn verblijfsaanvraag van 17 december 2010, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bedoelde aanvraag van 17 december 2010 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet in overweging werd genomen bij beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 17 januari 2012 (bijlage 2). In het administratief dossier

bevindt zich tevens een brief van 2 maart 2012 waarbij de heer J.R., afdelingschef Dienst Asiel en dienst Regularisatie van de stad Antwerpen, de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekt om het attest van niet-inoverwegingname van de verzoeker (bijlage 2) als nietig te beschouwen. In de mate dat in deze brief een intrekking zou kunnen worden gelezen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen, dient de Raad er op te wijzen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat dezelfde bevoegde overheid die de beslissing heeft genomen, met name de burgemeester van de stad Antwerpen, ook tot de intrekking ervan is overgegaan zodat op basis van de voorliggende gegevens niet blijkt dat de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen houdende niet in overwegingname van verzoekers verblijfsaanvraag dd. 17 december 2010 op rechtsgeldige wijze is ingetrokken. De verzoeker voegt bij het verzoekschrift evenwel een document toe waarbij de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen op 6 maart 2012 een attest aflevert van in ontvangstname van diezelfde aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2010 (bijlage 3). Er bestaat dan ook onduidelijkheid over de vraag of de genoemde aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2010 al dan niet hangende is.

De Raad merkt evenwel op dat zelfs bij een schorsing van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten, de voorgaande bevelen definitief en uitvoerbaar blijven en dat een aanvraag om machtiging tot verblijf geen schorsende werking heeft ten aanzien van deze bevelen. Een aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert niet dat eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten worden uitgevoerd nu de verzoeker geen (automatisch) verblijfsrecht put uit een "hangende" aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950).

Gelet op het definitieve en uitvoerbare karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 december 2005 en het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 3 februari 2010, kan de gevorderde schorsing geen nuttig effect sorteren. Een eventuele nietigverklaring of schorsing van het bestreden bevel wijzigt de rechtstoestand van de verzoeker niet en verhindert niet dat de verweerder nog steeds kan overgaan tot de tenuitvoerlegging van de genoemde voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten. De vordering is bijgevolg, ook in de mate dat zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk en dit bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van de vordering opgeworpen door de verwerende partij is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

2.3 De Raad merkt verder op dat de thans bestreden beslissing, niettegenstaande deze werd ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 13septies, geen inreisverbod bevat. Er wordt tevens vastgesteld dat de verzoeker zich in het voorliggende verzoekschrift niet heeft beroepen op de schending van enige hogere verdragsrechtelijke norm. De toegankelijkheidsvereiste vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden verhindert niet dat er voorwaarden van procedurele aard, zoals termijnen en vormvereisten worden gesteld of dat bepaalde financiële drempels worden ingebouwd, in zoverre deze voorwaarden niet onredelijk en/of arbitrair zijn of een vorm van machtsafwendung uitmaken (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 118 en de aldaar aangehaalde rechtspraak). De verzoekende partij voert nergens in het voorliggende verzoekschrift noch ter terechtzitting aan dat de vereiste van het belang bij een vordering zoals omschreven in artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet onredelijk of arbitrair zou zijn of een vorm van machtsafwendung zou uitmaken.

2.4 De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 6 juni 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en vasthouding met het oog op verwijdering is in zijn geheel onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en dertien door:

mevr. C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

C. DE GROOTE